

Felvidéki Híradó.

P O L I T I K A I H E T I L A P.

Előfizetési árak:

Égész évre	8 kor.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Egyes szám ára 20 fillér.	

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, a hirdetések és előfizetési pénzek a kiadóhivatalra czimezve Turóc-Szent-Mártonba küldendők.

— Hirdetések legutóbbasban, árszabály szerint. —
Lapunk számára hirdetések — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetői iroda elfogad.
Nyilttér soronként 40 fillér.

Kérdések.

A tót túlzók újabban a tót nép nevében irnak és beszélnek. Ez igazán csodálatra méltó.

Jól emlékszem, nem is olyan régen, még élénken panaszkodtak a nép közönyén és tót öntudatának hiányán. Most egyszerre nyílt volna meg ez a tót lélek és lendülő szárnyán dagad fel bátorságuk emnyire?

A ki ismeri a Felvidék népét, jól tudja, hogy nem. Az ő irodalmi nyelvükön ha szólnék, szemfényvesztésnek nevezném; így a magam szerény módja szerint csak káprázatnak, mely lelki szemük pilláján rezg és vajtítja látásukat.

Azért szövetségét gyujtván az igazi fénynek: sugarán bevilágít Hodossy Imrénének emlékezetes beszéde.

És a mint világit, a mint szórja a fényt, rajzik a sok eszme belőle és nyugózi lelket, van mégis egy mondása, egyetlen egy csak, mely nem bilincsel, nem hatol velömbé: az inkább kordialis, mint bélyegző mondas, hogy a felvidéki tót nép csak egy nyers anyag legyen.

Nem fehetek róla, lehet, hogy egy költői álom foszlánya, de nekem erős hitem, melyet tapasztalat pecsétel, hogy ennek a tót népnek van érzeménye, van gondolata és ez az érzemény, ez a gondolat szeretettel ösökolja a magyar hazát.

E meggyőződésnek húrján pendült első parlamenti felszólalásom a nemzetiségi kérdésben. A fővárosi sajtó egy része megpöngörgette érte, hogy leplezem az állapotot. Hiába, ma is ott állok.

Sajátszerű játéka a véletlennek, a mi rákövetkezőleg történt velem. Beszédem elmondása után a nyitra-zsambokréti választáshoz siettem. Itt a szabadelvű párt és a néppárt viaskodott egymással. A szabadelvű párti jelölt tudott tótul, a néppárti nem. Körtéskedés közben az egyik faluban azért is ajánlottam a szabadelvű jelöltet, mert beszélt a nép nyelvén. Ekkor azok az egyszerű parasztek hirtelen, eszmétől vagy ösztöntől kaptatva, nem tudom — de spontán ösztiniséggel azt választották, hogy ép azért választják a néppárti jelöltet, mert nem tud tótul, *hadd lássa mindenki, hogy ők nem pánszlávok. Ez lefegyverezett.*

Annak a népnek lelkéből, mely így nyilatkozik, nem sarjadzik a nemzetiségi különöz eszméje. Ez világos.

A nép. Kiből áll ez a felvidéki nép. Ugyebár az értelmiségből és a köznyelven úgy szólított népből. Tulajdonképpen e kettőből sem: mert hiszen az értelmiség csak magasabb szellemi potenciája a népnek.

Az intelligenciáról maguk a tót túlzók elismerik, hogy magyar. Hát a nép? Ez más lenne lelkének világában? szívének dobanásában?

Nézzük.

Fegyvert fogott a magyar ellen? Nem. Nemzeti létünk harczaiban küzdött magyar lobogó alatt? Igen.

Busult-e, mikor nyomott, örült-e mikor hullott az idegen járom, melyet utóljára ép a tót túlzók segítettek nyakunkba? Igen.

Ha balsors idegenbe kényszeríti, bármily messze legyen, gondol-e szülőföldjére, vágyik vissza magyar hazájába? Igen.

Ha fohászodik, imádja-e a boldogságos szűzet, a magyarok nagyszonyának, szent Istvánt a magyarok királyának? Igen.

Órül, ha gyermeke magyarul beszél? Igen.

Miben *mis* tehát? Talán abban, hogy tót nyelven beszél? Hiszen a Felvidék értelmiségeinek legnagyobb része szintén tótul beszél.

És most fordítsuk vissza rájuk a kérdéseket.

Résztvett-e nagyobb számban Hurban szláv vállalkozásában? Nem.

Politikai megnyilatkozásaiban igazat adott a tót túlzóknak, azt a néhány kivételt leszámítva? Nem.

Zarándokol a Dómba? Nem.

Siratja a tót gimnáziumokat? Nem.

Panaszkodik a hatóságok és bíróságok magyar végzése miatt? Igen. Talán azért, mert gyűlöli a magyart? Nem, hanem azért, mert nem érti. Ezen tehát úgy kell segíteni, hogy leszállítjuk a magyar nyelvnek állami piadestáljáról? Hát nem egyszerűbb, ha a népet a magyarra is tanítjuk? Ha a Felvidék népe megtanulhat minden nyelvet, az angolt, németet, francziát, oroszot, a hol él, csak éppen egyet nem, a magyart? micsoda balga felfogás ez?

Az értelmiséggel nem boldogulván, arra könnyedén rámondják, hogy renegát. Miért renegát? Talán ez az értelmiség a multban más volt, mint mostan? Az elődök mások voltak, mint az utódok?

Lássuk csak.

Az 1830-ik évben, elég messzire nyulok vissza, Trenčens vármegye karai és rendei népes gyűlésbe jöttek össze. A sok száz ember közül, sokat mondok, ha tiz volt olyan, a ki magyar nyelven úgy a hogy beszélt, csak latinul és tótul és mégis ez a népes gyűlékezet egyhangulag elhatározta, hogy feliratot intéz az országgyűléshez, melyben a magyar nyelvet követeli az ország nyelvének. Hát kérdem, mi vagyunk a renegátok, a kik az elődök hagyományait fenntartjuk és folytatjuk, vagy ők a renegátok, a kik e hagyományoktól eltántorodtak és bűnös visszavonásba esnek?

Az értelmiség olyan mint a fának koronája. A tölgy koronája nem lehet más, mint a tölgyé, a bükknek, mint a bükké, és ha a Felvidék értelmisége magyar, úgy ezen erjét és kedvét csak a nép ereiből szívhatja, melyekben ezeréves békés indulatnak, hazafias hűségnek piros vére lüktet.

A Felvidék népének hazafias érzése egy tiszta forrás. Lehet, hogy néhol megzavarták a vizét, de nekem erős a hitem, hogy a felszínre tört salak csak a tisztulásnak munkája. A forrás vizét meg lehet zavarni, de nem magát a forrást, mely mindig csak tiszta vizet lövel méhéből. Éppúgy a tót népet lehet megriasztani, megfélemlíteni, megtévelyíteni, de csak egy időre, mert lelke méhén tiszta érzés honol.

De azért őrizzük a forrás vizét is és távolítsuk el tőle a kékítőket, vagy ha már emberi irgalom tilt ettől, sokszor legalább azt a tintát, melylyel homályosítani próbálják.

Igenis.

Haydín Imre.

Delirium. A „Nár. Nov.“ vezércikkiről mintha valami deliriosus járványa estek volna, „Nem illik hogy létezzenek“ ezim alatt végigtutja egyik cikkirő majdnem az egész ökort, megírja a keresztények üldözeteit, a martyrok történetét s áttért a sötét közép-korra is, hogy a tótok üldözöttségét és szenvedéseit illoen illusztrálhassa. Igen, van valami logika ebben a tót deliriumban, a bolondok logikája! Megnyilatkozik ez a logika a „Nár. Nov.“ egy másik cikkében is („Megalómánia = nagyzási hóbert), a melyben a Hoitsy Pál legújabb könyvéről, a „Magyarország“ról lévén szó, guyonosan persifallja a cikkirő a magyarok nagyravágását s kimutatva Hoitsynak tót származását, jellemző tlnetnek mondja, hogy oly emberek lázitanak szenved, így a pánszláv agitátorok azok, akik egy szerintük is teljesen kezdetleges miveltsgű, kevés számú néptörzs nevében ostromolják az egeket (ot nascitur ridiulus mus) s oly nemzet ellen izgatnak, melynek fényes történeti multja, biztató jelene és — Isten segítségével — jövője is van. Vajjon a Hoitsy által megüvendölt jövő-e? Ha a tót túlzók politikai mérlegverés, dühöngés helyett a történelem okos olvasásával foglalkoznának, úgy tudnának valamit Nagy Lajos magyar királyunk koráról, amikor a magyar nemzet hatalmát valamivel külömb legények bántották és respektálták, min ezek a mi tót atyafiank, akiknek ugyan nagy a pipájuk, de vajni kevés a vágott dohányuk.

Önbelsmerések. A „Lnd. Nov.“ közelebbi számának egyikében dr. . . . a az olvasásról cikkeznén, panaszkodik, hogy a tót nép nem olvas, s vannak községek a hol a naptáron és imadásgos könyvön kívül nem találni valamine való könyvet, folyóiratot. A tót lapok kikécsinyek, gyengék s 1—2 év alatt alig kerül ki valami figyelemre méltó mű a sajtó álló, amely szintén nem két el; a közel 3 millió tót közül alig 2000 ki helyesen tud írni tótul. Czikkező hihetetlennek, kétségbejítőnek mondja ezeket az állapotokat. Ha mi olyan dühös novinsták volnánk, mint a minőnek hirsztelnék, a tót nép szellemi életének ezen pangásán csak örülni tudnánk, mert hisz így könnyebb a magyarosítás. De egy eszeppet sem örülnék neki, sőt mélyen elszomorít, mert hisz a magyar nemzet egy nagy integrál részének a szellemi pangása ez. S vajjon ki ennek az oka? Hát azok az emberek, akik magukat a tót nép vezéreinek mondják, maguk a tót írók! Felsőszáz óta egyebet sem csinálnak ezek az emberek, mint hogy veszedelmes politikai tanokkal utópikus állomokkal tartják a tót népet, amely azoktól már megcsömörölt. S ez áldatlan ténykedésük mellett, hol a csehhez, hol az oroszsal kacsingatnak a tót írók, magát a tót nyelvet pedig a melynek fejlesztése, tisztántartása az ő feladatuk képezne, hova tovább elhanyagolják, cseszesítik, oroszostítják. Tessék bárkinek is a tót nép fiait közül, aki csehül vagy oroszul nem tud s egyébként sem járta a modern tót irodalomban, pl. a „Nár. Nov.“ egyes vezércikkeit olvasni, vajjon megérti-e? Hát aztán, hogy várható el a néptől, hogy hirlapokat, könyveket vegyen és olvasson, amiket meg nem ért, amelyeknek tartalma érzelmi világát nem érinti, a mik teljesen idegenek reá nézve? Kevesebb és zönanabb politika és több népismeret és népszerűet, — s a tót nép olvasni fog, a tót irodalom, amelynek oly biztató kezdetei vannak, fel fog lendülni. — S ez lévén a mi meggyőződésünk, most is kijelentjük, hogy nagy szükség van egy jól és hazafias szellemben szerkesztett tót lapra, amelyet ha a tótok nem csinálnak meg, a magyaroknak mielőbb meg kell csinálniok.

